

Remember

Thanh xuân là những năm tháng có hạn mà một khi qua đi rồi, chúng ta không còn cách nào để tìm lại được nữa. Thế nhưng lãng phí hay không lãng phí thì điều cuối cùng mà chúng ta sợ nhất không phải là ở bên hay không ở bên, có được hay không có được, mà là một lúc nào đó khi chúng ta nghĩ lại sẽ cảm thấy hối hận vì đã không nắm bắt khi còn có thể.

Gặp gỡ....

Những cuộc gặp gỡ tình cờ điều thật vô giá và đúng như thế gặp cậu là một bất ngờ cho tâm hồn tẻ nhạt này. Chúng ta gặp nhau vào một ngày mưa và cậu trở thành người bạn cùng bàn, hơn hết chúng ta trở thành đôi bạn cùng tiến. Lúc đó mình hoang mang vì năm cuối cấp với chủ nghĩa bản thân ai nấy lo mà giờ đây mình còn đèo bồng thêm cậu. Mình với cái suy nghĩ ích kỷ lạnh nhạt đấy mà cậu lại nở nụ cười tinh nghịch đầy triều mến và nói: - Hãy giúp đỡ mình nhé!. Ánh mắt, nụ cười lúc đó làm mình lúng túng và xấu hổ với cái suy nghĩ trước đó. - Ừm! Kèm theo nụ cười nhẹ.

Từ đó chúng tôi trở thành bạn dù tính cách cả hai như hai thái cực nhưng chúng tôi đều có chung sở thích là âm nhạc nhưng cậu hẳn là đam mê nhiều hơn tôi vì cậu muốn trở thành ca sĩ, nhiều lúc tôi suy nghĩ giấc mơ của cậu có lẽ hơi viễn vong nhưng ngày hôm đó tôi biết mình đã sai, giấc mơ đấy sẽ thành hiện thực.

Trò chuyện...

Cậu ấy là người hướng ngoại, năng động nên suốt giờ học cứ kiếm chuyện để nói với tôi nhưng tôi là người nguyên tắc trong giờ học không bao giờ nói chuyện riêng và cậu ấy cực hững, im lặng với vẻ mặt lạnh như tiền. Tôi ngó qua nhiều lần xem cậu sắc mặt cậu ấy thế nào nhưng nó vẫn ở trạng thái đấy, thấy không ổn và bản thân có chút quá đáng tôi viết tờ giấy chuyền qua – Xin lỗi !

- Vì chuyện gì?

- Bơ bạn.

- Bạn ghét mình sao?

- Không hẳn.

- “Không hẳn” là ý gì?

- Lúc trước có chút không cảm tình.

- Thế à! Vậy bây giờ?

- Bây giờ vì biết chúng ta cùng chung thần tượng nên không có lí do gì để ghét nhau.- Cậu ấy hướng mắt về balo ngạc nhiên. Tôi mỉm cười nhìn cậu ấy rồi nhún vai. Một phút sau dường như cậu ấy đã định thần lại rồi mỉm cười.

Kể từ đó chung tôi nói chuyện với nhau rất nhiều ở trường, trên facebook nội dung đều xoay quanh thần tượng của chúng tôi. Sau buổi học tôi điều phụ đạo thêm cho cậu ấy nhưng cậu ấy thì không bao giờ tập trung.

- Cậu thích học đến thế sau?- cậu ấy nằm dài ra bàn đầy chán nản.

- Không. –tôi dừng bút và nói chuyện với cậu ấy và lần này sẽ khai sáng cho cậu ấy luôn.

- Cậu có biết lời nói và hành động của mình mâu thuẫn nhau không? – cậu ấy hướng mắt về đống tập sách trên bàn.

- Mình không có thích học nhưng học được xem như nghĩa vụ vốn có của chúng ta.

- Biết ngay cậu sẽ nói thế.- cậu ấy thở dài ngao ngán.

- Cậu hãy tìm lấy một động lực giúp cậu có hứng với việc học một chút.

Cậu ấy lắc đầu rồi lại nằm dài ra. Tôi cũng hết cách với cậu bạn.

Mấy ngày sau

- Tớ đã tìm thấy cái động lực để học rồi. – cậu ấy nói với biểu cảm đầy hứng

thú và hơi gian tà.

- Gì thế?

- Cậu thực hiện cho mình ba điều mình mong muốn. – Sau đó là nụ cười thiên thần nhưng đặc thẳng.

- Biết ngay chẳng có gì hay ho mà, lại muốn giở trò gì đây.

- Thì ai là người bảo tớ tìm lấy động lực để học, tớ tìm thấy rồi đây.

- Đó được xem là động lực sao?

- Ừm!

- Tớ thừa biết cậu có ý định gì? Ba điều mong muốn đó: không học phụ đạo, bao che khi cậu cúp học và không nói nói với thầy chủ nhiệm.

- Cậu thông minh ghê, quả đúng học sinh giỏi có khác! – cậu ấy giờ ngón trở lên đầy tán thưởng.

- Thôi dùm mình đi.

Sau đó cậu ấy chạy lại tụi bạn chọc ghẹo tụi nó.

- Trẻ con thật!- tôi lắt đầu ngao ngán nhưng lại thấy tính cách đó rất dễ thương.

Từ ngày làm bạn với cậu ấy tôi cười nhiều hơn vì tính trẻ con, hài hước , nghịch ngợm có phần đáng yêu nhất là nụ cười chân thành tỏa sáng.

Thân nhau hơn...

Đã một tuần cậu ấy không tới lớp, tôi lại lo lắng cậu ấy lại như trước bắt đầu trò chơi lúc ẩn lúc hiện và trở thành “bóng ma” cái tên tôi tự đặt cho cậu ấy. Mặc dù tôi nhắn tin, gọi điện cậu ấy đều không trả lời. Thầy chủ nhiệm đã tuyên bố nếu tình trạng như thế thì cả thi tốt nghiệp cũng không thể. Hôm đó, sau giờ học tôi đến nhà cậu ấy, đứng ngoài cửa rất lâu mà tay không thể nhấn chuông, trong lòng rất lo lắng và hiện hình nỗi sợ không thể gọi tên, do dự

một hồi tôi liêu nhăm mắt bấm chuông. Sau vài hồi chuông một người phụ nữ đứng trước mặt tôi, khuôn mặt bà rất hiền hậu , toát lên vẻ quý phái của một người phụ nữ.

- Dạ! Cháu chào cô ạ! Cháu là bạn của Đăng ạ!

- À! Mời cháu vào nhà. – Khuôn mặt cô có chút ngạc nhiên.

Nhà cậu ấy rất rộng và to, mọi thứ điều trang trí rất tao nhã và đẹp mắt.

- Mời cháu uống nước.- cô nở nụ cười hiền hòa thân thiện với tôi, nụ cười đó tôi đã thấy rất nhiều lần ở Đăng.

- Dạ! Cháu cảm ơn ạ!

- Thật ra đây là lần đầu tiên có bạn nữ đến nhà Đăng chơi-Cô vừa uống trà vừa nói có vẻ dăm chiêu.

Nghe câu nói đấy tôi nhém bị sặc, lòng như chột dạ ” lần đầu tiên...bạn nữ...gì đây” tôi đặt ly nước xuống đầy lúng túng.

- Dạ không phải như cô nghĩ đâu ạ!- tôi xua xua tay

Cô cười lớn – Cô xin lỗi vì làm cháu lúng túng thế này. – ánh mắt hiệu hiền nhìn tôi.

- Dạ không sao đâu ạ. Thật ra hôm nay cháu đến đây là vì Đăng nghỉ học hơn cả tuần rồi , thầy chủ nhiệm bảo nếu bạn không đi học trở lại thì xóa tư cách thi tốt nghiệp. Cháu được thầy bảo phụ đạo cho Đăng. Nên cháu mong Đăng mau trở về lớp ạ!

- À! Chuyện phụ đạo cô có nghe thầy chủ nhiệm nói. Cô cảm ơn cháu đã giúp đỡ thằng Đăng nhà cô. Nhưng thằng Đăng nó bỏ nhà đi cả tuần rồi cháu.- Cô buông ly trà xuống khuôn mặt đầy trĩu nặng.

- Sao ạ?- tôi sốc đến không nói lên lời.

- Nó với bố nó cãi nhau một trận. Nó muốn trở thành ca sĩ nên toàn đắm chìm vào âm nhạc. Còn bố nó muốn nó học ngành y kế thừa tổ tiên.

Tôi cứ ngỡ cậu ấy muốn thành ca sĩ chỉ là đùa cho vui không ngờ...

Tôi ra về mà tâm trạng hỗn độn, hết suy nghĩ này đến suy nghĩ khác cào xé trong đầu tôi. Hôm sau tôi nghỉ học đi tìm Đăng , tôi đi hết những chỗ mẹ Đăng liệt kê nhưng chẳng thấy bóng dáng cậu ấy, bất lực giữa biển người mênh mông tôi ngồi xuống ghế đá ở công viên bên đường thở dài mệt mỏi. Uống hết một chai coca tâm trạng khá lên hẳn tưởng chừng bất lực ngồi nhìn dòng xe cộ ngược xuôi bên đường, bất chợt tôi nhớ một chỗ mà Đăng từng nói tới. Tôi lấy điện thoại tra địa điểm rồi phóng xe chạy đi. Trước mặt tôi là một trung tâm luyện thanh "Dream" tôi nhìn xung quanh rồi đứng chờ ngoài cửa. Từng nhóm từng nhóm người dần bước ra tôi đưa mắt tìm kiếm Đăng nhưng không thấy hình dáng ấy, tôi hỏi một bạn xem còn có lớp nào chưa tan không bạn ấy bảo lớp cuối cùng vừa ra. Tâm trạng tôi không nói nên lời sự tuyệt vọng chiếm lấy cơ thể tôi. Và rồi...bóng dáng ấy hiện lên trên vai là chiếc ghita.

- Hạ Băng sao cậu lại ở đây?

Tôi quay đầu lại tìm giọng nói quen thuộc đó, nhìn thấy cậu ấy không hiểu sao nước mắt muốn dâng trào nhưng tôi là người kiềm nén khá tốt nên để nó không rơi.

- Cậu nghĩ xem sao mình lại ở đây?

Chúng tôi đến một công viên gần đó ngồi xuống ghế đá cạnh một hồ nước có cây cổ thụ lớn. Một cơn gió thổi đến làm mặt hồ gợn sóng , những chiếc lá theo gió bay xuống lướt nhẹ trên mặt hồ. Cơn gió bất chợt đó làm phá tan sự yên tĩnh ban đầu của nó.

- Mình...- Đăng ngập ngừng

- Vậy từ trước giờ cậu không đến lớp là đến đó sao?

- Ừm!

- Mình xin lỗi!

Đăng ngạc nhiên nhìn tôi đầy khó hiểu. Tôi mỉm cười và nói

- Vì xem giấc mơ của cậu là viễn vông.

Cậu ấy bật cười :- Nó viễn vông thật mà!

- Hoàn toàn không.

Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm

- Nếu viễn vông vô nghĩa thì cậu đã không cố gắng theo đuổi đến cùng.

- Theo đuổi đến cùng thì cũng đâu được chấp nhận-khóe miệng cậu ấy cong lên và nở nụ cười mỉa mai.

- Vì cha cậu sao?

Cậu ấy nhìn tôi càng bất ngờ hơn lúc này

- Cậu định từ bỏ à?- tôi nhìn thẳng vào mắt Đăng.

- Không-âm vang lên dứt khoát, chắc chắn.

- Vậy thì tốt. – tôi mỉm cười đánh mạnh vào vai Đăng.

- Đau-mặt cậu ấy nhăn nhó nhưng lại nở nụ cười tỏa nắng.

- Mà cậu là học sinh tiểu học à! đừng chuyện là bỏ nhà ra đi !

- “Học sinh tiểu học” cậu không thể dùng từ dễ nghe hơn sao?

- Còn tùy xem người đối diện là ai.

Cậu ấy bĩu môi

- Về nhà đi.

- Vì không muốn cãi nhau nên mình mới bỏ đi.

- Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, nếu muốn ba cậu chấp nhận thì cậu nên đối diện thẳng thắn.

Cậu ấy không nói gì chỉ nhìn xa xăm một hướng nào đó, lôi chiếc ghita ra và giai điệu quên thuộc vang lên, bài hát mà chúng tôi cùng yêu thích. Còn tôi cũng không nói gì chỉ tận hưởng không khí trong lành và giọng ca ấm áp đấy, vài cơn gió mát mẻ thổi đến nhờ thế mà tôi ngủ lúc nào cũng không hay. Tôi tỉnh giấc khi có một cánh tay đẩy vai mình:- Dậy nhanh!

Tôi mở mắt thì trời đã tối.

- Xin lỗi mình ngủ quên!- sau đó là nụ cười chổng chế

- Về thôi!- Lại nở nụ cười chết người

- Ừm!

Cậu ấy đưa tôi về tận nhà, tới trước cổng chúng tôi dừng lại, tôi xuống xe.

- Lấy xe mình về đi

- Không cần đâu, sáng cậu còn phải đi học mà.

- Sáng mình nhờ bố đưa đi, đừng khách sáo.

- Ừm!

- Nhớ về nhà đó, mai đi học lại.

- Mình biết rồi, cứ tưởng cậu là người ít nói không ngờ lại nhây nhây nhiều thế!

- Gì chứ? –tôi dùng ánh mắt phóng cho cậu ấy một tia laze

- Bye bye-không quên ban tặng tôi nụ cười thiên thần.

Tôi mỉm cười quay đầu vào trong nhà thì một giọng nói phát lên phải nói rõ hơn là tiếng hét:- Cảm ơn cậu nhiều! Tôi ngó ra thì cậu ấy đã chạy đi, một nụ cười hạnh phúc trên khóe môi tôi.

Cảm xúc...

Đăng trở lại lớp mọi thứ quay về quỹ đạo của nó , chúng tôi vẫn cùng nhau học sau giờ học đến 5 giờ cậu ấy đến lớp luyện thanh , tối về nói chuyện facebook , cậu ấy gửi tôi những bài hát cậu cover rồi cho ý kiến,...dần dần , từng mãnh, từng mãnh thời gian điều chỉnh là cậu. Nụ cười đó, dáng người đó, giọng nói đó, tất cả đều làm mình loạn nhịp và một tình cảm thâm lặng đang bùng cháy trong tim mình. Còn cậu nào có hay vì lẽ chúng ta chỉ là bạn nhưng cậu lại gieo giắc sự quan tâm, hành động, cử chỉ khiến cho mình ngộ nhận rồi tự đau thay bản thân .

Tôi đang gục xuống bàn vì cơn buồn ngủ còn cố níu kéo thì trên bàn là ổ bánh mì và hộp sữa. Tôi ngược lên nhìn Đăng - Nhịn ăn sáng không tốt cho sức khỏe. – nói xong tôi chưa kịp phản ứng gì cậu ấy lau ra ngoài cùng đám bạn nhanh như tia chớp , dù biết cậu ấy quan tâm tôi như một người bạn nhưng tôi vẫn cảm thấy vui. Xung quanh cậu ấy có nhiều bạn nữ ái mộ và cậu ấy là người thân thiện, hòa đồng nên cứ hồn nhiên đón nhận , hồn nhiên đùa nghịch. Còn đối với tôi một người bình thường không nổi trội ở bên cậu ấy chỉ có học và học, la mắng , cần nhẫn,...thoát khỏi còn không kịp thì đừng nói gì đến thích. Nhiều lúc tôi muốn như những cô gái ấy có thể đùa nghịch thoải mái với cậu ấy, nhưng mỗi lần cậu ấy tiến tới gần tôi thì tim tôi như nhảy hội nên tôi luôn giữ khoảng cách với Đăng và hơn hết tôi không muốn cho Đăng phát hiện ra cảm xúc mình, tôi sợ chúng tôi sẽ xa cách nhau và không làm bạn nữa.

Trường tổ chức một cuộc thi hát song ca giữa các lớp với nhau và Đăng là đại diện cho lớp cùng với một bạn nữ trong lớp. Nhìn Đăng rất hào hứng cho cuộc thi tôi cũng rất vui nhưng mỗi lần đi ngang phòng tập nhìn thấy cậu ấy cười rất vui vẻ và ánh mắt trìu mến nhìn cô bạn mà cậu thích, tim tôi như thắt lại nhưng tôi chỉ biết cố nín nụ cười thật tươi chúc mừng cậu và cô ấy. Sân khấu hôm đó đứng dưới khán đài nhìn cậu hát tốt thật sự hạnh phúc và ước người đứng cạnh cậu là mình nhưng giây phút đó mình nhận ra bản thân sẽ mãi không đứng cùng cậu. Tôi trở vào cánh gà xem tiết mục thứ hai của lớp mình thì ai cũng lo lắng hoảng hốt. Tôi hỏi thì mới biết bạn nữ hát đôi bị té xe trên đường dù không sao nhưng không thể đến được vì trong bệnh viện theo dõi.

- Xin mời tiết mục tiếp theo của lớp 12A2.- giọng MC vang lên trên sân khấu làm tôi rung đến búng rùng tay chân và...một bàn tay đẩy tôi lên sân

khẩu sâu cùng với giọng nói nhẹ ấm áp:- Đi thôi!

Lý do tôi đứng trên sân khấu là do Minh bạn nam song ca người có giọng nói mê hoặc mọi người, tôi đã từng thích chất giọng ấm, nhẹ nhàng đó nó khiến bạn bình yên những lúc mệt mỏi nhưng hôm nay tôi thấy nó lại đáng ghét đến mức muốn xé tan ra từng mảng. Tại sao lại là tôi? Tại sao? Câu hỏi đó vang lên cả trăm lần còn lý do của cậu bạn chỉ đơn giản một câu:- Mình từng nghe Bằng hát ca khúc này và khá hay!. Thế là tôi bị lôi lên sân khấu dù diện cả trăm lí do từ chối, mọi người thì đồng ý vô điều kiện miễn sao không bị trừ điểm và mất giải còn cái cảm xúc hiện tại của nạn nhân như rác bỏ đi. Dù có hận, oán trách số phận hay bất kì ai thì bây giờ tôi đã đứng nguyên hình trên sân khấu. Bao nhiêu ánh mắt dồn về phía tôi, ánh đèn sân khấu, mọi thứ cứ hiện ra trước mắt tôi, đầu óc tôi quay cuồng theo chúng.

- Không sao! Cậu không một mình, hãy tận hưởng thời khắc này.- giọng nói ấm áp như xoa dịu nỗi lo lắng trong lòng tôi, đúng là liều thuốc thần. Tôi nhìn Minh hít một hơi thật sâu rồi gật đầu với cậu bạn. Nhạc vang lên giai điệu bài “Yêu” của Min, chúng tôi ngồi trên chiếc ghế gỗ và hát. Giọng Minh nhẹ nhàng cất lên vô cùng êm dịu như mặt hồ, tôi nhắm mắt hòa vào giai điệu và tôi sẽ hát bài này dành cho cậu ấy... bằng cả trái tim mình. Nốt nhạc cuối cùng ngưng lại tiếng vỗ tay và hò hét bên dưới vang lên, giây phút ấy cảm xúc trong tôi lẫn lộn chùng chèo vào nhau: vui, nhẹ nhõm, trống rỗng, hạnh phúc và đau thắt.

Chia cách và....nỗi đau

Sau cuộc thi hát hôm đó cuộc sống tôi có nhiều thay đổi, mọi người biết đến tôi, có nhiều bạn hơn mặc dù vậy tôi không cảm thấy hạnh phúc và niềm vui nào. Khoảng cách của tôi và mọi người được mở rộng ra bao nhiêu thì khoảng cách giữa tôi và Đăng lại thu hẹp bấy nhiêu. Lý do cậu ấy đã có người cậu cần hơn tôi, hoặc cậu ấy không muốn làm bạn với tôi, hoặc lý do khác,...tôi đã nghĩ ra rất nhiều lý do nhưng không biết lý do thật sự là gì? Hay đơn giản chẳng có lý do nào cả.

Mùa thi cử đến, chúng tôi lao đầu học tất bật và gác nỗi phiền muộn sang một bên. Kết thúc cuộc chạy đua cân não và điểm số thỏa mãn với công sức bỏ ra. Điểm số của Đăng khá tốt, tôi rất vui.

- Làm tốt lắm! Chúc mừng cậu!- sau một hồiii dẫn đo tôi quay qua nói với Đăng.

- Chỉ là thi học kì chứ có thi tốt nghiệp đâu mà chúc mừng.- Giọng nói tình nghịch và nụ cười ngượng - Đây là bước khởi đầu tốt chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp, đại học sắp tới.

- Sau giờ học thêm cùng đi ăn được không?- Cậu ấy nói nhưng không nhìn tôi -- tôi nhìn cậu ngạc nhiên đến nỗi không biết nói gì. Thấy tôi không phản ứng cậu ấy lên tiếng.

- Học trò được điểm cao phải đãi gia sư một bữa chứ, vậy mới hợp đạo làm người . – Đăng nở nụ cười tươi, tinh ranh.

- Oh! Mình biết rồi. – Tôi nhìn Đăng với ánh mắt còn nghi ngờ cậu ấy miễn cười vờ nhún vai.

Trước mặt tôi là khung cảnh quen thuộc làm tôi bất ngờ và bối rối.

- Đây là ?- tôi chỉ vào ngôi nhà

- Đúng vậy là nhà mình.- Đăng nói với vẻ mặt tinh bơ

Tôi ngay người , không biết tình cảnh là thế nào nữa thì Đăng lên tiếng:- Vào thôi!

Bước đến cửa thấy tôi do dự thì Đăng dừng lại và nói:- Mẹ mình muốn cảm ơn cậu đã giúp mình nên mời cậu đến ăn cơm.

- À!

Sau đó cậu ấy đẩy tôi vào nhà. Bữa cơm gánh nặng nhất mà tôi ăn, tôi cẩn thận từng lời nói, cử chỉ nhưng cũng tràn ngập yêu thương. Đăng rất thương mẹ và mẹ Đăng tất nhiên cũng thế, hai người nói chuyện thoải mái và đôi lúc chọc ghẹo nhau. Còn ba Đăng toát lên vẻ nghiêm nghị của người đàn ông trụ cột trong nhà, tuy hai người từng bất đồng nhưng Đăng rất tôn trọng ba mình. Tôi ở chơi một lúc phụ cô dọn dẹp và trò chuyện về việc học, gia đình. Sau đó Đăng đưa tôi về trên đường về cả hai im lặng khá lâu thì tôi lên tiếng:- Cảm ơn vì bữa ăn hôm nay.

- Cậu nói đến 3 lần rồi đấy.

- Mình xin lỗi.- tôi cười ngượng

Đặng mỉm cười và xoa xoa tóc mái mình.

- Xảy ra chuyện gì sao?- một lúc sau tôi lên tiếng

- Sao cậu lại hỏi vậy?- một lúc sau Đặng mới lên tiếng

- Chỉ là mình thấy cậu trầm lặng không còn cười đùa như trước.

-- ánh mắt Đặng xa xăm nhìn vào một khoảng trống vô định vào đó và tôi không hỏi nữa chỉ im lặng đi bên cậu ấy.

- Nay còn nhớ đến 3 điều mình mong muốn cậu thực hiện không? – ánh mắt Đặng sáng lên và đầy gian tà.

- Gì chứ? Cậu còn nhớ đến nó à?

- Vậy chứ cậu nghĩ mình cố gắng học vì điều gì?

- Vì cái đó à? Cậu đang nói đùa sao?- tôi nói với vẻ mặt nghi ngờ cậu ấy.

- Không hề.- Đặng nhìn tôi vẻ mặt nghiêm túc.

- Nay cậu đâu còn là trẻ con mà còn làm cái trò này?

- Tuổi tác thì liên quan gì đến nhau. Dù sao mình đã thực hiện đúng lời hứa, giờ tới phiên cậu.- cậu ấy cười nụ cười đắt thẳng.

- Thất vọng thật!- tôi lắc đầu nhìn cậu ấy, Đặng nhìn tôi rồi nhún vai - Được rồi. Cậu muốn mình làm gì?

- Đi theo mình. – Đặng nắm lấy tay tôi kéo đi.

- Nay! Đi đâu?

- Đi khai sáng cho cậu?- kèm theo là nụ cười bí ẩn

- Hả?

Chúng tôi đứng trước một ngôi nhà có hành rào cao lớn trên đó là những dây leo rất nhiều hoa, bên cạnh là cây hoa sữa trổ rất nhiều hoa.

- Nhà ai đây?- tôi lên tiếng đầy khó hiểu với hành động của Đăng

Đăng mỉm cười :- Cậu chắc chưa từng chơi trò này nhỉ?

- Gì?.....Này! Cậu định đỡ trò gì nữa phải không ?- Tôi nhăn mặt khó hiểu và bồn chồn lo lắng.

- Cậu chạy nhanh không?- Đăng nhìn tôi với nụ cười hứng hờ.

- Lâu rồi chưa chạy....mà sao hỏi thế?- Cậu ta làm tôi muốn tức điên với cái hành động kì quái.

- Vậy cố mà chạy nếu không muốn bị đánh gãy chân.

Vừa dứt câu tiếng chuông cửa ầm ỉ liên hồi vang lên như muốn tra tấn lỗ tai , như muốn đánh thức cả khu phố. Tiếng một người đàn ông vọng ra: Ai đấy? Đầy vẻ khó chịu và bức bối.

- Tớ điểm 1,2,3 là chạy-Sau đó cậu ấy cố nhân một hồi dài nữa

- Cậu điên rồi sao? – tôi nói với sự lo lắng và tức tưởi, cánh cửa bắt đầu rung rung - 1,2,3 chạy-và thế Đăng nắm tay tôi chạy về phía trước lúc đó tôi còn nghe tiếng chủ nhà quát mát chửi rủa phía sau như muốn ăn tươi nuốt sống chúng tôi, tiếng chửi cứ đeo bám lấy chúng tôi, khi đấy Đăng lôi tôi chạy nhanh hơn để không bị tóm, chúng tôi chạy điên loạn cứ cắm đầu và chạy đến khi không còn nghe thấy tiếng la hét chửi bới phía sau thì từ từ dừng lại. Đăng buông tôi ra và ngồi xuống đường thở dốc còn tôi thì thở không ra hơi.

- Cậu... điên... thật... rồi, bao...nhiều...tuổi...mà...còn...chơi trò...này. – tôi nói hụt hơi và đứng quăng.

- Cậu có thấy tiếng chủ nhà chửi rủa không?

- Có. Công nhận ông ta độc miệng thật.

Khi câu nói vừa dứt hai đứa phát lên cười thật to, chưa bao giờ cười sảng khoái như thế cứ như quên đi mọi thứ xung quanh chỉ cười, cười, cười và người say đắm nhất là Đăng.

- Thoải mái thật!- Đăng nói khi vươn vai đứng dậy

- Này cậu hay chơi cái trò nín ranh này lắm à?

- Không. Lần đầu tiên đấy.- cậu ấy nháy mắt và cười.

- Thật à! Nhìn vẻ mặt lúc đấy cứ như đầy kinh nghiệm.- tôi giọng nghi ngờ và hơi bĩu cợt - Kinh nghiệm chỉ cần đến đúng lúc, đúng thời cơ thì một lần đã đủ.

Kì thi quan trọng cũng đã đến gần ai ai cũng lo lắng và lao đầu vào học hai chúng tôi cũng không ngoại lệ nhưng người vất vả nhất là tôi. Những áp lực thi cử, tương lai khiến tôi mệt nhòa con đường phía trước làm tôi sợ nếu bản thân không thể bước qua thì sao? Kết thúc tiết học cuối cùng để chuẩn bị kì thi quan trọng tôi không vội về mà nán lại. Hoa phượng đã nở rộ từng bao giờ, khắp sân trường rơi đầy những cánh hoa. Bầu không khí im ắng lạ thường những cơn mưa phùn lướt nhẹ trên không như đang tô đậm cho bức tranh ảm đạm này. Tôi dựa vào lan can thẫn thờ nhìn một hướng vô định với nhiều suy nghĩ trong đầu.

- Chưa về sau?- giọng nói quen thuộc tiến lại gần.

- Ừm! – tôi trả lời không buông nhìn Đăng

- Nghĩ gì thế?- Đăng cũng nhìn xa xăm

- Không biết nữa có rất nhiều thứ trong đầu.- tôi thở dài

- Mình...sắp đi du học.- Đăng nói ngập ngừng

Tôi đứng hình trước câu nói đó bất ngờ đến không biết phản ứng hay nói gì và nghĩ tới khả năng cậu bạn nói đùa để troll tôi.

- Cậu đang đùa với mình phải không?- tôi vỗ vai Đăng và cười.

- Mình đã đăng kí học một trường nghệ thuật ở Anh , sau kì thi tốt nghiệp sẽ đi. – giọng nói Đăng nghiêm túc hơn bao giờ hết. Nghe đến đây tôi dừng cười và chưa tin sự thật vừa diễn ra. Tôi cố định thần lại và mỉm cười thật tươi và nói:- Chúc mừng cậu! . Đăng nhìn tôi và cười gượng.

- Giỏi lắm bạn của tôi!- tôi cố giữ nụ cười tươi nhất từ trước tới giờ.

Đêm hôm đó tôi không ngủ được, cậu ấy thực hiện được ước mơ của mình là bạn, tôi phải vui chứ nhưng tại sao lại đau như thế này....vì tôi sẽ không còn gặp Đăng được nữa. Tôi giận và chửi cậu ấy nhưng mình là gì mà oán trách, mình chẳng là gì cả ngoài hai chữ “bạn bè”. Ngày bế giảng cả lớp tổ chức tiệc chia tay chúng tôi đùa giỡn với nhau, cùng ném bóng nước màu,..Sau những cuộc vui chúng tôi ngồi quay quanh và trải lòng với nhau, nói ra những điều chưa bao giờ nói. Tôi nhận thấy trên khuôn mặt ai cũng trĩu nặng nỗi buồn, tiếc nuối vì chúng tôi sẽ không giờ tìm lại được những kí ức của tháng ngày này nữa. Có bạn nhắc tới Đăng một kỉ tích của lớp, Đăng cười với nụ cười hạnh phúc. Đúng, vậy âm nhạc là cuộc sống của cậu ấy để thực hiện ước mơ đây cậu đã cố gắng rất nhiều. Nhưng nhìn khuôn mặt đây tôi cố nén nước mắt không tuôn rơi. Sau đó Đăng ngồi hát với chiếc ghita với giai điệu bài hát chia tay. Giọng hát ngọt ngào đó, hình dáng đó, nụ cười đó mọi thứ từng mẫn mẫn chiếm lối trái tim tôi lần này dù cố nhưng không thể điều khiển trái tim được nữa giọt nước mắt lăn xuống má. Tôi đứng dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh và khóc thành tiếng những tiếng nấc kéo dài để giải thoát cho những niềm nén bấy lâu. ” Đồ xấu xa” tôi vừa khóc vừa chửi rủa trong lòng. Sau lúc sau tôi ra ngoài dù đã rửa mặt nhưng dấu vết vẫn còn đọng lại với đôi mắt đỏ hoe. Khi đi ra tôi thấy Minh đứng trước cửa, tôi nhìn cậu ấy rồi quay phắc đi để không nhận ra bộ dạng tôi lúc này. Khi đi ngang qua Minh cảm giác một bàn tay nắm lấy cổ tay tôi níu lại, tôi dừng và quay đầu lại ngạc nhiên nhưng Minh không quay đầu lại.Tôi bối rối trước hành động của cậu bạn và cố rút tay ra nhưng Minh lại nắm chặt hơn, tôi cố rút thì Minh càng nắm chặt. –Cậu sau thế, buông tay ra. – tôi lên tiếng - Khóc vì cậu ta sao?- giọng nói lạnh lùng của Minh làm tôi giật mình, lần đầu tiên tôi nghe giọng nói đó và hơn hết là nỗi niềm riêng của mình bị phát hiện nó làm tôi đứng hình.

--

- Im lặng vậy là đúng phải không?- Minh quay lại nhìn tôi đầy đau khổ

Những giọt nước mắt còn đọng lại khóe mắt bắt đầu rơi. Sau lại chạm đến nỗi đau đó, tôi đã muốn chôn vùi nó đi. Nhưng ” Tại sao lại khơi dậy?”

- Bây giờ cậu đang thương hại mình sao?- Khi nhìn thấy ánh mắt thương hại của Minh nhìn tôi.

- Ủm! – tiếng ừm đầy mỉa mai, tôi vội vụt tay khỏi Minh và quay người đi .

- Thương hại cho chính bản thân mình.- giọng Minh vang lên đau khổ tột cùng.

Khi nghe câu nói đó tôi bất ngờ và dừng lại. Khi quay đầu lại thì Minh đã rời đi. Hình bóng với bước chân trĩu nặng hôm đó hay bởi sự đồng cảm của hai trái tim bị tổn thương mà khắc sâu trong tôi mãi mãi.

Ngày Đăng đi tôi không ra tiễn bởi vì tôi là một đứa hèn nhát và sợ sệt. Tôi không dám đối diện với Đăng hay thật ra là đối với chính mình? Nhưng ngày sau đó tôi hối hận với chính mình, căm ghét bản thân tột cùng. Một tuần sau khi Đăng đi tôi đã nhận thấy một bưu phẩm chuyển phát nhanh và người chuyển phát nhanh bảo xin lỗi vì đã bỏ sót nó đáng ra nó được chuyển vào tuần trước và đó là ngày trước khi Đăng đi. Bên trong đó là một đĩa CD trên mặt là dòng chữ” I Remember You”. Tôi bật lên nghe thì bài hát của PSY IF ZION.T vang lên những ca từ đó làm tôi xúc động nghẹn ngào ” Giai điệu ngày ấy ta cùng nhau thưởng thức

Mang ký ức năm nào ùa về trong tâm trí

Mình muốn cậu mãi nhớ về ký ức qua bài nhạc này

Dù giờ đây cậu có đang yêu ai đi nữa

Nếu vô tình nghe được ca khúc này xin hãy nhớ đến mình, nếu trong cậu còn chút ký ức.

Vì mình vẫn mãi nhớ về cậu

.....

Dòng ký ức bền lâu hơn những gì được ghi chép lại

Hồi ức vốn đẹp tươi hơn những gì ta vẫn nhớ

Ta cùng khóc vì những niềm vui, rồi lại cười cho vơi nỗi buồn.

Tất thấy đều là bài học đắt giá .

Chúng ta từng một thời như thế

Bản nhạc chúng ta cùng nghe, ca khúc chúng ta cùng hát

Những hồi ức đã trôi đi rất xa

Nhưng bản nhạc ấy vẫn khiến tim mình vụn vỡ

Cơn mưa khiến mình thao thức chẳng thể chợp mắt”

Bốn năm sau...

Sau một ngày vui đầu vào công việc tôi đến một quán nước mới mở đối diện công ty tôi. Ngồi nhâm nhi tách cà phê đen và nhìn dòng xe cộ xuôi ngược dòng, những ánh đèn ảo diệu ngoài kia Sài Gòn luôn bận rộn chuyển động không ngừng. Bất chợt một giai điệu quen thuộc vang lên, mình lại mỉm cười. Câu chuyện chưa dừng trong đây như thuộc về mình hay là vì vốn biết rõ bài hát ấy? Hay là những lời thổ lộ của cậu sau bài hát. Kí ức một lần nữa ùa về. ” Một giọng nói quen thuộc phát lên sau một lúc kết thúc bài hát. Hạ Băng à! Mình cảm thấy bản thân quá dỗi thất bại khi không dám đứng trước mặt cậu thổ lộ cảm xúc mà lại dùng cách gián tiếp này. Hay mình biết chính xác câu trả lời nên không dám đối diện, sợ cậu buồn lòng từ chối. Nhưng dù thế nào mình cũng muốn nói ra tình cảm của mình:” Mình thích cậu” Mình chẳng biết mình thích cậu từ lúc nào nữa. Mỗi khi bên cậu mình thấy mình bình yên và được là chính mình. Mình ghen tị với lúc cậu hát cùng Minh mà không phải mình. Mình khó chịu khi thấy cậu và Minh bên nhau. Nếu cậu có chút tình cảm với mình thì chờ mình được không? Năm năm một khoảng thời gian không ngắn cũng không dài nhưng mình sẽ luôn hướng về cậu. Hãy cho mình câu trả lời!”

Năm năm tôi không một chút tin tức từ Đăng, nhà cậu ấy cũng chuyển đi.

Mỗi thứ về Đảng như bốc hơi tan biến khỏi mặt đất, chỉ còn lại những hoài niệm, kí ức mà mình luôn khắc sâu mỗi ngày cùng với lời hứa chờ đợi còn nơi đây. “Trời không phụ lòng người” câu nói rất đúng khi tôi biết được thông tin sẽ về nước từ một người bạn của Đảng. Lần này tôi không còn là một cô bé 18 do dự, sợ sệt. Bởi vì có những tình yêu, đánh mất là cả một đời, chúng ta đi qua rồi sẽ chẳng thể nào tìm lại người như thế nữa. Tôi nhờ cậu bạn đó hẹn một cuộc hẹn với Đảng nhưng không cho biết tôi hẹn. Khi bước đến trước cửa nhà hàng đầu tôi như một mớ hỗn độn dù trấn an mọi bề về tâm lý cho những tình huống như tôi vẫn sợ một nỗi sợ vô hình. Hít thở sâu tôi bước qua bức rào cản đó tiến về phía cậu. Từ xa tôi nhìn thấy bóng lưng cậu, cậu đã thay đổi, đúng vậy trở thành một người đàn ông. Tôi đã luôn tưởng tượng cậu sẽ thay đổi như thế nào về ngoại hình, tích cách,...nhưng điều mình sợ nhất chính là...Cuối cùng tôi cũng đứng trước mặt Đảng và tôi đương nhiên tưởng tượng đúng cách Đảng nhìn tôi rất ngạc nhiên có phần xúc động phải mất một lúc lâu Đảng mới trở về trạng thái bình thường. Đối diện với cậu ấy nhìn rõ từng đường nét khuôn mặt, đúng vậy cậu đã thay đổi, khuôn mặt góc cạnh và sắc nét hơn, thể hiện rõ thần thái một người đàn ông.

- Lâu quá không gặp! - tôi cất tiếng khi ngồi xuống bàn

- Đúng vậy!- Đảng nở nụ cười nó vẫn chân thành như trước.

- Cậu ngạc nhiên lắm nhỉ?

- Ừm!- Đảng chống hai tay trên cằm nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến.

- Cậu thay đổi nhiều nhỉ ?

- Có lẽ vậy... Bằng cũng thế...rất xinh đẹp!- sau đó là nụ cười tinh nghịch Tôi mỉm cười nhìn Đảng và có một câu hỏi tôi sợ nhất...

- Cậu có bạn gái chưa?- Tôi nhìn Đảng bằng một ánh mắt chăm chú đến ngạt thở, chờ đợi câu trả lời tựa như một thế kỉ. Năm năm chờ đợi vì câu nói hôm nay, bao nhiêu hy vọng, thương nhớ. Đảng ngập ngừng một lúc rồi chỉ gật đầu. Cái gật đầu đem tôi từ thiên đường xuống dưới tận địa ngục. Tình cảm hụt hẫng, trái tim đau thắt, tuyệt vọng, căm ghét tất cả dồn dập trong tôi. Mặc dù tôi có nghĩ đến kết quả này nhưng khi đối diện sự thật bởi khiến con người ta đau đớn thế này.

- Còn Băng?

- Vừa mới bị bỏ rơi.- Cứ tưởng nước mắt sẽ rơi nhưng có lẽ quá chạy lìa hay không chấp nhận sự thật mà tôi chỉ biết cười chua xót cho chính mình.

- Người đó chắc hẳn một tên tồi vì đã bỏ rơi một người tốt như Băng.

Nghe câu nói nó tôi như mất cảm giác - Đúng vậy!- Tôi nhìn Đăng với ánh mắt rưng rưng và đứng dậy bỏ đi. Tôi không muốn phải ở lại đấu tranh với cảm xúc mình nữa trong đó quá ngọt ngào ở thêm tôi nghĩ vì sẽ chết mất. Bước ra ngoài hai chân tôi như mất cảm giác bao nhiêu dồn nén bấy lâu bùng nổ tuôn ra nước mắt cứ trào ra.

- Này!- một hơi ấm nắm lấy tay tôi kéo lại.

Đăng nhìn tôi và tôi chẳng biết ánh mắt đó là biểu thị cảm xúc gì mà tôi cũng chẳng muốn nghĩ. Tôi bước đi.

- Năm năm đã quá đủ, anh không muốn chờ đợi thêm...Anh thích em!

Khi nghe câu nói tôi quay lại cảm xúc càng khó tả hơn. Cứ như mình bị ảo tưởng hoặc nghe nhầm. Đăng tiến lại gần tôi hơn, ánh mắt đầy xúc động, chân thành nhìn tôi. - Anh xin lỗi vì đã để em chờ đợi lâu thế. - Sau đó ôm tôi vào lòng. Tôi không biết nên tiếp thu lời nói hành động này vào não bộ như thế nào. Nhưng cảm giác hiện tại khiến tôi hạnh phúc cái ôm ấm áp như xoa dịu bao nỗi nhớ, đau khổ bao năm nay.

- Chuyện cậu nói có bạn gái là lừa mình sao?

Đăng gật đầu cười tinh quái. - Đây là sự trả thù.

- Trả thù?

- Bắt mình chờ đợi.

- Làm như có một mình cậu chờ đợi đấy à.

- Nhưng sự chờ đợi của mình là vô vọng.- Đăng nhìn tôi đầy cảm xúc.

- Mình xin lỗi-Tôi nhìn Đăng mà chực trào

- Chờ đợi năm năm nhận được kết quả như hôm nay, năm năm không đáng là gì cả.- Đăng mỉm cười ấm áp nhìn tôi lại ôm tôi vào lòng.

Thanh xuân là chuyện chúng ta vì một người mà lãng phí thanh xuân, chuyện chúng ta vì một người không đáng...đến cuối cùng thực ra cũng quy về chính bản thân mình. Tôi biết đến cuối cùng thực ra cũng có những lựa chọn sẽ mang đến cho con người ta sự tổn thương, thế nhưng vết thương nào theo thời gian rồi cũng qua đi hết còn hơn lo sợ được mất mà không thử nắm giữ lấy đến cuối cùng theo ta sẽ là tiếc nuối cả một đời. Thế nên khi còn trẻ yêu được thì cứ yêu đi, tổn thương thì cứ tổn thương đi, bởi vì có những tình yêu, đánh mất là cả một đời, chúng ta đi qua rồi sẽ chẳng thể nào tìm lại được người như thế nữa.